

PEONY

ตัวร้าย
นายมาผิดบ้าน
แฉั่วดะ!

집 잘못 찾아오셨어요, 악역님

4

เขียน

Margott

แปล

RTSha

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เล่มสุดท้ายของ ตัวร้าย นายมาผิตบ้านแล้วละ! พาเรื่องราวที่เริ่มจากความผิดพลาดเล็กๆ หน้าบ้านหลังหนึ่ง เดินทางมาถึงบทสรุปที่ทั้งวุ่นวาย อบอุน และชวนลุ้นจนถึงท้ายเล่ม

จากคนแปลกหน้าที่มาผิตบ้าน ราคิอัศค่อยๆ กลายเป็นคนสำคัญในชีวิตของยูริ เล่มนี้จึงเป็นการปิดท้ายเส้นทางของทั้งคู่ พร้อมตอนพิเศษที่จะพาไปเก็บรายละเอียดเล็กๆ หลังเรื่องราวหลัก และเติมรอยยิ้มให้การเดินทางครั้งนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

หวังว่านักอ่านทุกท่านจะได้ร่วมส่งท้ายเรื่องราวของยูริ และราคิอัศไปพร้อมรอยยิ้ม และได้เพลิดเพลินไปกับเรื่องราวของพวกเขาตั้งแต่ต้นจนจบนะคะ

PEONY

บทที่ 16 ใครคือผู้ร้ายตัวจริง

“คุณยูริ...จะ...เจ็บตรงไหนหรือเปล่าคะ ไปสถานพยาบาลดีกว่า ...! ไม่สิ ไปหากองกำลังรักษาความปลอดภัย...!”

แอนน์มารีตกใจมากที่เห็นยูริ เธอพนลานจนทำตัวไม่ถูก ต่อหน้ายูริที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้น

“คุณแอนน์มารีคะ”

เมื่อเสียงสงบดังก้องในหูอีกครั้ง ตอนนั้นแอนน์มารีถึงได้ฟื้นคืนสติ

“คนที่บาดเจ็บไม่ใช่ฉันค่ะ”

หลังจากที่ได้ยินคำพูดของยูริ เธอจึงมองหาสถานการณ์ออก ถึงเสื้อผ้าของยูริจะเต็มไปด้วยเลือด แต่ถ้ามองดูดีๆ เลือดนั้นมาจากของบางอย่างที่เธอถืออยู่ เธอไม่รู้ว่ายูริถืออะไรเพราะว่า

มันถูกห่อด้วยบางสิ่งสีขาวซึ่งไม่สามารถบอกได้ว่าเป็น
ผ้าพันแผลหรืออะไร สิ่งเดียวที่แอนน์มารีเห็นคือสัตว์ตัวเล็ก
สีดำ อาจเป็นเพราะเธอมีประสบการณ์ในการเป็นผู้รักษา
แอนน์มารีจึงสงบสติอารมณ์ลงได้อย่างรวดเร็ว

“นกเหวอะคะ”

“อีกาอะ มีแผลทะลุหลายจุดเลยอะ”

แน่นอนว่าไม่ใช่อาการธรรมดา แต่ตอนนี้เขาอยู่ในรูปลักษณะ
ของนก ยูริจึงข้ามคำอธิบายที่ซับซ้อนไป

“เข้าไปข้างในก่อนอะ ต้องขอดูอาการก่อนนะอะ”

แอนน์มารีเปิดประตูที่ปิดอยู่ข้างหลังเธอและพบกับยูริ
ทั้งสองคนเข้าไปในบ้านของแอนน์มารี

“ทางนี้คะ”

เนื่องจากเฮสเทียกำลังนอนหลับอยู่ในห้องนอน แอนน์มารี
จึงพายูริไปยังห้องที่ใช้เป็นพื้นที่พักผ่อนและอ่านหนังสือ จากนั้น
ก็ลากโต๊ะออกมา วางผ้าสะอาดออกเตรียมพื้นที่ และขณะที่
แอนน์มารีรีบไปล้างมือ ยูริก็วางโอดินลงตรงนั้น เมื่อเห็นแอนน์-
มารีกำลังเดินเข้ามา ยูริก็ดึงด้ายที่พันร่างของโอดินออก เลือด
ยังคงไหลออกมาจากบริเวณที่เป็นแผล ดังนั้นยูริจึงไม่ได้แก้ด้าย
ทั้งหมดที่ใช้ห้ามเลือด

แอนน์มารีเบิกตาโพล่งเมื่อเธอเห็นเส้นด้ายเคลื่อนไหวและบิดตัวราวกับสิ่งมีชีวิต สิ่งที่พันตัวอีกานั้นไม่ใช่ผ้าพันแผล พอคิดดูแล้ว เธอจำได้ว่าตอนที่ยูริตกลงมาจากหลังคาเมื่อครูนีมีบางอย่างคล้ายด้ายไหมปรากฏขึ้นและหายไปต่อหน้าต่อตา

แต่ทว่าแอนน์มารีก็ปิดปากเงียบและตรวจดูอาการของโอดินโดยไม่พูดอะไรอีก อาการของอีกาดูค่อนข้างร้ายแรงสำหรับแอนน์มารี หลังจากนั้นเธอก็เงยหน้าขึ้นมาและทำหน้าเครียด

“ไม่น่าจะใช้แผลปกติ... อาการไม่ค่อยดี ฉันจะปฐมพยาบาลให้ก่อนนะค่ะ”

แอนน์มารีพูดเช่นนั้นและเริ่มลงมืออย่างรวดเร็ว

“ฉันไม่เคยรักษาสัตว์มาก่อนค่ะ เลยไม่แน่ใจว่าจะช่วยได้ไหม...”

“คุณแอนน์มารีทำได้ค่ะ”

แอนน์มารีพูดเสริมด้วยน้ำเสียงประหม่า แต่ยูริตอบกลับอย่างหนักแน่น อาจเป็นเพราะแอนน์มารีได้รับความกล้าหาญจากคำพูดนั้น ดวงตาของแอนน์มารีจึงส่องประกาย เพื่อช่วยอีกาที่เธอไม่รู้จัก การทรมานสุดตัวของนางเอกจึงเริ่มต้นขึ้น

“พี่...”

เฮสเทียแง้มประตูเปิดเล็กน้อยพรางเรียกแอนน์มารี แต่แล้วก็ก้าวถอยหลังไปเงียบๆ แล้วปิดประตูลง แอนน์มารียังคงยุ่งอยู่ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอถึงไม่สังเกตว่าเฮสเทียตื่นมามองหาเธอกับประตูที่เปิดเมื่อครู่

ห้องที่แอนน์มารีอยู่มีกลิ่นเลือดและยา ถึงเฮสเทียจะมองไม่ชัดแต่สิ่งที่อยู่บนโต๊ะดูเหมือนจะเป็นสัตว์ตัวเล็กสีดำสนิท และแอนน์มารีกำลังรักษาให้อยู่...

มีคนพาสัตว์ที่บาดเจ็บมาตอนที่ฉันกำลังหลับอยู่ไหนหรือ

เฮสเทียนึกถึงแอนน์มารีที่ดูจดจ่ออย่างน่ากลัวและเดินเงียบๆ ไปยังห้องนั่งเล่น ถึงเธอจะไม่แน่ใจ แต่ดูเหมือนว่าพี่สาวของเธอกำลังทำบางสิ่งที่สำคัญมากตอนนี้ ดังนั้นเธอไม่ควรเข้าไปยุ่ง เฮสเทียค้นหิ้งครัวและเตรียมอาหารเช้าและอาหารกลางวัน

ตอนที่แอนน์มารีออกไปทำงาน เฮสเทียเฝ้าบ้านอยู่เพียงลำพัง เธอจึงคุ้นเคยกับการทำอาหารง่ายๆ และเธอจะไปถามแอนน์มารีว่าเธออยากกินด้วยกันไหม แต่ในสถานการณ์นั้น เฮสเทียคิดว่ารองจนกว่าแอนน์มารีจะออกจากห้องมาเองดีกว่า

แต่ถ้าไม่กินอะไรเลย ก็น่าจะหิวอยู่นะ

หลังจากที่เฮสเทียกินเสร็จ เธอก็วางแซนด์วิชของแอนน์-มาร์ไว้บนโต๊ะและหยิบของว่างออกจากบ้านไป

“เลโอ มาเร็วจัง”

“โฮก!”

เฮสเทียมุ่งหน้าไปยังตรอกซอยใกล้ๆ เช่นเคย วันนี้เพื่อนสัตว์ตัวน้อยของเฮสเทียกำลังรอเธออยู่ที่นั่น เลโอนั่งหาวอยู่ในกล่องที่มีคนเอามาทิ้งไว้ตรงหัวมุม เมื่อเขาเห็นเฮสเทีย ดวงตาของเขาเป็นประกายด้วยความดีใจ แต่ถ้าพูดให้ถูกต้องก็คือ เขาเห็นถุงขนมที่เฮสเทียนำมาให้ ฟุบ!

เลโอกระโดดออกจากกล่องวิ่งเข้าหาเฮสเทีย

“เฮ้ เฮสเทียมาสายจัง รออยู่นะ”

“ขอโทษที ฉันออกมาเร็วไม่ได้เพราะพี่สาวของฉันนะ”

เมื่อเฮสเทียแกะขนม เลโอก็เริ่มกินอย่างตะกละตะกลามราวกับว่าเขากำลังรอมันอย่างใจจดใจจ่อ

“คือว่า วันนี้ฉันน่าจะอยู่เล่นด้วยไม่ได้”

ขณะที่เฮสเทียมองเลโออยู่นั้น เธอก็พูดอะไรบางอย่างที่จู้จี้ ก็นึกขึ้นได้ เลโอเงยหน้าขึ้นด้วยความสงสัย เขาอยากรู้

เหตุผลแต่ก็ไม่สามารถถามออกมาได้เพราะปากของเขาเต็มไปด้วยขนม แต่เฮสเทียที่ช่างสังเกตก็ได้อธิบายเหตุผลก่อน

“ฉันมีงานที่ต้องทำนิดหน่อย ปกติพี่สาวฉันเป็นคนทำแต่วันนี้เธอยุ่งมาก... ฉันเลยจะทำแทน”

เลโอกลืนขนมลงไป กินเข้าไปอีกคำแล้วถามคำถาม

“ทำอะไรบ้างล่ะ”

“ฉันจะไปหาพี่สาวบ้านข้างๆ”

พี่สาวบ้านข้างๆ เหรอ

ขณะที่เลโอฟังที่เธอพูดก็เคี้ยวเค้กที่เฮสเทียนำมาให้ วันนี้ कैร์รซาติดีมากจนเลโอสติหลุดไปครึ่งหนึ่ง

“พี่สาวที่ให้อูมทูนายกินครั้งที่แล้ว แต่เธอไม่กลับบ้านมาสองสามวันแล้ว และฉันไม่รู้ว่พี่เขาอยู่ที่ไหน ฉันกับพี่แอนน์-มารีเป็นห่วงมาก”

เลโอส่ายหางเบาๆ หลังจากกินของว่างอร่อยๆ เขาตอบเฮสเทียว่า อย่างนั้นเหรอ และฟังที่เฮสเทียพูดเพียงแค่ครึ่งเดียวและทันใดนั้นเขาก็รู้สึกถึงบางอย่างแปลกๆ

“พะ... พี่สาวบ้านข้างๆ เหรอ”

ขนมที่ครึ่งหนึ่งอยู่ในปากเลโอตกลงไปกองกับพื้น ถ้าเป็นพี่สาวข้างบ้านเฮสเทีย... ยูรีไม่ใช่เหรอ!

“พี่สาวข้างบ้าน... เอ่อ หายไป?”

“อืม”

เฮสเทียพยักหน้าด้วยสีหน้ากังวลใจ

“ตะ...ตั้งแต่วเมื่อไหร่?”

“รวมวันนี้ก็สามวันได้แล้วนะ”

ตั้งแต่นั้นมา เลโอก็เริ่มรู้สึกกระสับกระส่าย ถึงมันจะค่อนข้างแปลก แต่ไม่นานเธอก็รู้สึกอึดอัดใจเพราะเพื่อนลัตว์ตัวน้อยก็เป็นห่วงคนที่เคยเอาชนะมาให้เขาด้วยเหมือนกัน

“จะ...ฉันไปด้วย! ฉันจะช่วยหาด้วย!”

เลโอหยุดกินขนม กระโดดขึ้นจากที่นั่งแล้วตะโกน เฮสเทียต้อนรับเพื่อนร่วมงานใหม่ของเธออย่างมีความสุข ด้วยเหตุนี้จึงมีการจัดตั้งกลุ่มชั่วคราวขึ้นเพื่อค้นหาพี่สาวบ้านข้างๆ เฮสเทียซึ่งก็คือ ยูริ

ในขณะเดียวกัน ยูริที่เป็นเป้าหมายของทั้งสองคนนั้นที่กำลังออกตามหาก็เข้าไปในบ้านของเฮสเทีย เหมือนเส้นผมบังภูเข

“คุณแอนน์มารีคะ ฉันเอาทุกอย่างที่ฉันเห็นมา ถูกต้องไหมคะ”

แอนน์มารีพูดไม่ออกอยู่ครู่หนึ่งเมื่อเธอเห็นยูริเข้ามาทางหน้าต่างเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่แล้วเธอก็พยายามสงบสติอารมณ์และมองดูของที่ยูรินำมา

“ค่ะ เอามาใช้ได้เลยค่ะ ฉันคิดว่าอันนี้น่าจะใช้ได้”

สีหน้าแอนน์มารีผ่อนคลายลงเล็กน้อย ในขณะที่เธอกำลังรักษาอีกาที่ยูริพามานั้นก็เจอปัญหาเนื่องจากขาดยาและเครื่องมือ แต่โชคดีที่ยูริบอกว่าเธอจะไปเอาข้าวของเครื่องมือมาให้ แม้จะดูสับสนแต่เธอก็กลับมาอย่างรวดเร็วพร้อมกับของจำเป็น แอนน์มารีโล่งใจแต่เพิ่งสังเกตเห็นว่าของที่ยูรินำมานั้นมีสัญลักษณ์ของสถานพยาบาลติดอยู่

“เอ่อ? คุณยูริ แต่นี่คือของจากสถานพยาบาล แล้วไปเอามาได้อย่างไร...”

เธอหันไปมองยูริแล้วถามด้วยความสับสน แต่แอนน์มารีกลับพูดไม่ออกอีกครั้งเมื่อเห็นยูริที่หันมาสบตาและเอียงศีรษะไม่ตอบอะไร

“ไม่มีอะไรค่ะ... ฉันขอทำต่อนะคะ”

มีคำถามอีกหลายอย่างที่อยากจะถามยูริ แต่ตอนนี้แอนน์มารีตัดสินใจที่จะจดจ่อกับงานที่ทำอยู่ เธอไปอยู่ที่ไหนมา ทำไมถึงกลับมาพร้อมกับอีกาแบบนั้น ทำไมถึงกระโดดลงมาจาก

หลังคาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นและควบคุมเส้นด้ายแปลกๆ ได้ยังไง ไหนจะไปเอาของจากสถานพยาบาลได้อย่างรวดเร็ว และถือมาแบบสบายๆ ได้ยังไง...

เธออาจจะถามเรื่องพวกนั้นหลังจากจัดการเรื่องด่วนนี้ก่อน แอนน์มารีเริ่มทำการผ่าตัดที่หยุดไปชั่วคราวต่อ ถึงกระนั้นก็ยังโชคดีที่อิกามีเรียวแรงและอดทนได้ดีกว่าที่คาดไว้

เปรียะ!

“โอ๊ะ!”

ในตอนนั้นเอง แสงประกายก็พุ่งออกมาจากอิกาทึบนอนอยู่บนโต๊ะ และครู่ต่อมา เมื่อแอนน์มารีเห็นภาพตรงหน้าก็ตกใจมากจนต้องถอยหลังไปหนึ่งก้าว

“นะ...นี่มัน...อะไร...”

จนถึงเมื่อครู่นี้ พื้นที่บนโต๊ะยังเป็นอิกาทึบที่เพิ่งตายไป แต่ตอนนี้กลับเป็นชายหนุ่มคนหนึ่งนอนอยู่แทน

“คะ...คุณยูริคะ?”

แอนน์มารีหันไปมองยูริด้วยสายตาที่สั่นเทา ยูริเอามือจับหน้าผากด้วยความปวดหัวเมื่อเห็นโอดินกลายเป็นมนุษย์อย่างกะทันหัน

จิบ จิบ!

ตอนนั้น มีนกกระจอกตัวหนึ่งบินเข้ามาจากหน้าต่างที่เปิดอยู่เล็กน้อย นกกระจอกกระพือปีกบินไปรอบๆ ห้องพร้อมส่งเสียงดัง ยูริรู้ได้ทันทีว่านี่เป็นนกที่ไซเรนควบคุมอยู่ เธอจึงถอนหายใจเบาๆ

ซึบ!

ต่อมา เส้นด้ายที่ยื่นออกมาจากตัวเธอก็พันรอบตัวนกที่บินอย่างบ้าคลั่งและดึงออกมา ดวงตาของแอนน์มารีสั่นไหวมากขึ้นเมื่อเธอเห็นสิ่งนั้น ยูริหันไปพูดกับเธอว่า

“คุณแอนน์มารีคะ... ไรฉันจะอธิบายให้ฟังที่หลังนะคะ ทำสิ่งที่คุณทำอยู่ต่อได้เลยค่ะ”

แอนน์มารีได้แต่พยักหน้าด้วยความมุงง

“คือว่า...”

หลังจากผ่านไปประมาณหนึ่งชั่วโมง แอนน์มารีก็เปิดประตูและออกมา หน้าของเธอซีดเซียวลงไปอย่างเห็นได้ชัดในช่วงไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

“ฉันคิดว่าตอนนี้ไม่เป็นไรแล้วค่ะ ถึงจะต้องคอยติดตามดูอาการต่อ แต่ตอนนี้เขาหายใจคงที่แล้ว และชีพจรของเขาก็กลับมาปกติแล้วค่ะ”

ยูริออกมารอแอนน์มารีในห้องนั่งเล่นอย่างเงียบๆ เพื่อไม่
เป็นการรบกวน ยูริรู้สึกโล่งใจที่ได้ยินเช่นนั้น

“ขอบคุณนะคะ คุณแอนน์มารี มีเรื่องอะไรให้ฉันช่วย
อีกไหมคะ”

“ค่ะ ฉันยังไม่แน่ใจ แต่คิดว่าอาจจะต้องคอยดูบ่อยๆ ก็
พอค่ะ”

ขณะที่ตอบคำถามนั้น แอนน์มารีก็หันหน้าไปมาราวกับ
กำลังมองหาใครสักคน ยูริรู้เหตุผลจึงพูดขึ้น

“เหมือนเฮสเทียออกไปหาเพื่อนนะคะ ฉันเห็นโน้ตอยู่บน
โต๊ะค่ะ”

“อ้อ เหนอคะ ฉันเพิ่งนึกได้ว่ายังไม่ได้เตรียมอาหารเข้าให้...”

“เหมือนเฮสเทียจะกินข้าวก่อนออกไปแล้วค่ะ ขอโทษนะคะ
ที่จู้ๆ ก็มาหา”

“มะ...ไม่เป็นไรเลยคะ ฉันไม่ได้พูดให้คุณรู้สึกไม่ดี...”

แอนน์มารีเลิกลี้กับคำขอโทษของยูริและพูดอ้อๆ อึ้งๆ

“...”

“...”

จากนั้นในบ้านก็เกิดความเงียบขึ้น บรรยากาศน่าอึดอัดใจ
ที่ไม่เคยเกิดขึ้นในตอนที่สองคนนี้อยู่ด้วยกัน ทำให้ร่างกายของ

พวกเธอรู้สึกแปลกๆ จากนั้นยูริก็จำได้ว่ามีแซนด์วิชที่วางคู่กับกระดาษโน้ตอยู่บนโต๊ะจึงเอ่ยปากพูดอีกครั้ง

“คุณแอนน์มารี คุณยังไม่ได้กินข้าวเลยนี่คะ กินอะไรหน่อยสิคะ”

“อ่า นั่นสิคะ แต่ฉันก็ไม่ได้หิวขนาดนั้น คุณยูริเองก็กินด้วยกันสิคะ”

แอนน์มารีชักชวน แต่น้ำเสียงฟังดูไม่เป็นธรรมชาติเหมือนปกติ และดูเหมือนเป็นการตอบกลับแบบอัตโนมัติมากกว่า ซึ่งหลักฐานก็คือสีหน้าของแอนน์มารีที่ดูเกร็งเล็กน้อยด้วยความอึดอัดใจ

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ ฉันขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าระหว่างที่คุณแอนน์มารีกินดีกว่าค่ะ”

จากคำพูดของยูริ แอนน์มารีเบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อยราวกับว่าเธอเพิ่งนึกบางอย่างที่เธอลืมไปแล้วได้

“โอ้ใช่ คุณยูริได้รับบาดเจ็บตรงไหนไหมคะ”

“ไม่ค่ะ ฉันสบายดีค่ะ”

เสื้อผ้าของยูริตอนนี้ค่อนข้างสกปรก มันเต็มไปด้วยเลือดและฝุ่น ตอนที่ยูริไปหาแอนน์มารีในตอนแรก สภาพเธอดูไม่ปกติเลย แต่เมื่อเวลาผ่านไป กระดูงข้อมือและข้อเท้าของเธอก็

หายดีแล้ว และอาการบาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ ก็หายดีเช่นกัน ยูริ จึงกลับไปที่บ้านของเธอและอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นก็กลับไปที่บ้านของแอนน์มารี

“มาแล้วเหรอคะ”

“ค่ะ กินเสร็จแล้วเหรอคะ”

“ค่ะ มันเป็นแซนด์วิช ก็เลยกินหมดเร็ว...คุณยูริจะไม่กินอะไรเลยจริงๆ เหรอคะ”

“ค่ะ ฉันไม่เป็นไรค่ะ”

หลังจากนั้น ยูริและแอนน์มารีก็นั่งเผชิญหน้ากันตรงโซฟา โดยมีโต๊ะในห้องนั่งเล่นคั่นอยู่ระหว่างพวกเธอ ยูริกำลังคิดว่าจะอธิบายเรื่องนี้ให้แอนน์มารีฟังอย่างไรดี แต่เธอไม่สามารถเปิดเผยทุกอย่างได้ และต้องบอกความจริงในระดับที่แอนน์มารียอมรับได้ แต่ก็ยากที่จะประเมินได้ว่าระดับไหน

“คือ...”

เมื่อความเจ็บปวดคลุ้มอีกครั้ง คราวนี้แอนน์มารีเปิดปากพูดก่อน

“คะ...คุณมีเพื่อนที่ไม่เหมือนใครสินะคะ”

น้ำเสียงที่พยายามสดใสดังก้องกังวานในบ้านอันเงียบสงบ โดยปกติแล้ว ถ้าเห็นอิก้าแปลงร่างเป็นมนุษย์ ก็คงพูดอะไรไม่

ออก และแอนน์มารีเองก็ไม่ว่าจะอธิบายถึงโอดินอย่างไร เธอพยายามพูดถึงเขาในทางที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ยูริมองแอนน์มารีนิ่งๆ แล้วพูดว่า

“คุณแอนน์มารี ฉันรู้ว่าคุณคงตกใจมากเพราะฉัน ฉันต้องขอโทษและขอขอบคุณอีกครั้งที่เต็มใจช่วยเหลือฉันนะค่ะ”

แอนน์มารีทำปากพะงาบเล็กน้อย เธอมองยูริราวกับว่าเธอไม่ว่าจะพูดอะไร

“จริงๆ แล้วฉันไม่เคยพูดเรื่องนี้กับใครมาก่อน ก็เลยไม่ว่าจะอธิบายยังไงค่ะ”

ยูริเองก็ไม่ว่าจะพูดอะไรในตอนนั้น เธอปิดปากเงียบไปครู่หนึ่งแล้วพึมพำเบาๆ อีกครั้ง

“ตอนนี้คุณคงเห็นแล้วว่าฉันแตกต่างจากคนทั่วไป ฉันเข้าใจนะค่ะ ถ้าคุณจะรู้สึกไม่สบายใจกับฉัน”

“ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นเลยค่ะ...!”

ทันใดนั้น แอนน์มารีก็เสียงดังขึ้น ยูริจ้องหน้าแอนน์มารีที่นั่นฝั่งตรงข้าม แอนน์มารีมีสีหน้าต่างไปจากเมื่อครู่เล็กน้อย

“คุณยูริ ไม่จำเป็นต้องพูดอะไรเลยค่ะ”

ในไม่ช้า ในดวงตาของแอนน์มารีที่จ้องมองยูริอยู่นั้นก็ฉายแววเด็ดขาด

“พอคิดๆ ดู ปกติแล้วทุกคนมีเรื่องราวของตัวเอง บางเรื่องก็ เป็นความลับที่ยากจะบอกคนอื่น”

ขณะที่แอนน์มารีพูดต่อเรื่อยๆ บรรยากาศก็ค่อยๆ กลับคืนสู่ความสงบดังเดิม

“ก่อนอื่นเลย ฉันดีใจที่คุณยูนีกรู้ถึงฉันและมาหาฉัน ในตอนที่เกิดเหตุด่วนแบบนี้... ฉันมีความสุขมากค่ะ เพราะฉะนั้นฉันก็เลยไม่ได้รู้สึกไม่สบายใจอะไรแบบนั้นเลยล่ะ”

“...”

“เพราะเราเป็นเพื่อนกันไงคะ”

ในไม่ช้า รอยยิ้มอันแสนคุ้นเคยที่แอนน์มารีชอบยิ้มให้ยูนีกรู้เห็นอยู่เสมอกับปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเธอ ไม่มีความอึดอัดใจที่ไม่อาจปิดบังเช่นเมื่อครู่อีกต่อไป

“ไว้คราวหลัง ถ้าคุณยูนีกรู้สึกสบายใจที่จะเล่าเมื่อไหร่ ก็ค่อยมาบอกรายละเอียดให้ฟังก็ได้ค่ะ”

ยูนีกริมองดูรอยยิ้มนั้นที่ทำให้คนเห็นรู้สึกสบายใจ... เธอรู้สึกแปลกๆ เล็กน้อย ราวกับว่ามีแมลงตัวเล็กๆ เข้ามาในร่างกายและกำลังกระพือปีกไปมา ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่ว่าจะรู้สึกไม่ดี และยูนีกรู้สึกไม่ได้คุ้นเคยกับมัน เธอไม่รู้จะพูดอะไรกับแอนน์มารีผู้ที่ใส่ใจเธอมากเช่นนี้

“แต่ถ้าไม่เป็นการรบกวน ฉันขอถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ”

แอนน์มารีลังเลเล็กน้อยแล้วถามยัวร์

“คนที่ช่วยฉันกับเฮสเทียในวันงานเทศกาล คือคุณยัวร์ใช่ไหมคะ”

ยัวร์สะดุ้ง บางทีอาจเป็นเพราะแอนน์มารีช่างสังเกต เธอจึงนึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้นได้ทันทีจากการมองยัวร์เมื่อครู่นี้ ความจริงยัวร์จะโกหกก็ได้ แต่เธอไม่อยากจะทำเช่นนั้น จึงตอบไปตามความจริง

“ค่ะ ฉันเองค่ะ”

จากนั้น แอนน์มารีก็มีสีหน้าผ่อนคลายลงอย่างมาก รวากับว่าเธอโล่งใจ

“แค่นั้นก็พอแล้วค่ะ”

ดวงตาของเธอเป็นประกายชัดเจนมากขึ้น รอยยิ้มบนใบหน้าก็ดูสดใสกว่าเดิมเช่นกัน อาจมีอีกหลายอย่างที่เธออยากรู้ แต่แอนน์มารีก็ไม่ได้ถามอะไรเพิ่มเติมอีกเลย

“ดีมีชาไหมคะ”

“ได้ค่ะ ขอบคุณนะคะ”

แอนน์มารีถามด้วยน้ำเสียงสบายๆ ตามปกติของเธอ เธอยังคงใจดีและเป็นมิตรกับผู้หญิงข้างบ้านผู้นำสงฆ์คนนี้ บางทียูริอาจจะมีความสุขเล็กน้อยกับเรื่องนั้นด้วยก็ได้

เดี๋ยวนะ... รู้สึกเหมือนฉันจะลืมอะไรไป

ทันใดนั้น ยูริรู้สึกแปลกๆ และเอียงศีรษะ แต่ไม่นานหลังจากที่แอนน์มารีนำซามาให้ ความคิดที่ลอยขึ้นมาในหัวของยูริก็จมลงไปด้วย

เรื่องที่ยูริลืมไปแล้วเพราะมัวแต่ยุ่งกับโอดิน นั่นก็คือคัลเลียนและเดมอน

“เดมอน ซัลวาทอร์”

คัลเลียนเรียกชื่อของคนที่อยู่บนหลังของเขา แต่มีเพียงเสียงครวญครางเบาๆ ดังมาจากด้านหลัง และไม่มีคำตอบกลับมา ในที่สุด เขาก็หลบหนีจากรังของศัตรูพร้อมกับเดมอนได้สำเร็จ

แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย บนตัวคัลเลียนจึงมีบาดแผลทั้งเล็กและใหญ่มากมาย ที่ศีรษะของเขาก็มีเลือดไหลและหยดลงมาที่คาง สิ่งที่คัลเลียนกำลังคิดอยู่ตอนนี้คือชายผมทองที่เขาต่อสู้

ด้วยอย่างดูเด็ดก่อนหน้านั้น เมื่อดูจากการใช้พลังแปลกๆ ของเขา เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนนอกรีตเช่นกัน

แต่ระดับของคนนอกรีตที่คล่เลียนเพชฌัญหามาจนถึงตอนนี้มันแตกต่างออกไป เพราะทำให้คล่เลียนได้รับบาดเจ็บสาหัสขนาดนี้ก็รับรู้ได้ว่าไม่ธรรมดา ถึงแม้จะมีตัวประกันก็ตาม คล่เลียนต่อสู้โดยคิดว่าต้องช่วยเหลือเดมอนก่อน ยังดีที่เขาทำให้คนนอกรีตผมทองบาดเจ็บได้บ้างและพาเดมอนหนีออกมาได้สำเร็จ

แต่เขาไม่สามารถพายูริกลับมาได้ เมื่อคล่เลียนพยายามจะกลับไปหาเธอ จู่ๆ ภายในอาคารก็เต็มไปด้วยวัตถุแข็งสีขาว เขาจึงรีบหลบหนีไป

หลังจากนั้น ขณะที่คล่เลียนหนีออกจากอาคาร เขาก็รีบพาเดมอนไปยังที่ที่ปลอดภัย

เคยเห็นผู้ชายคนนั้นที่โหดมาก่อนแน่ๆ

แต่จนถึงตอนนี้ คนนอกรีตผมทองก็ยังติดอยู่ในใจเขา ตาจมุกปากที่โดดเด่น ผมสีบลอนด์ทองสดใส ดวงตาสีฟ้าอ่อนเฉียบคม ต้องเคยเห็นหน้าเมื่อไม่นานมานี้แน่ๆ ...

“อย่าขวางทาง หลีกไป”

และเมื่อความทรงจำที่ฝังลึกอยู่ข้างในกลับมาอีกครั้ง
 คัลเลียนก็เบิกตากว้าง

“คนนี้ เดี่ยวฉันรับผิดชอบพาไปที่ที่ปลอดภัยเอง”

“นายไปช่วยคนเจ็บคนอื่นๆ ที่อยู่ด้านใน ให้สัมผัสที่เป็น
 วิบุรุษแห่งตะวันออกเถอะ”

เป็นผู้ชายคนเดียวกับที่หายตัวไปพร้อมกับยูริ ตอนเกิด
 เหตุระเบิดในย่านการค้า

“ลอร์ดครีอกฟอร์ด!”

ในตอนนั้น มีเสียงเรียกคัลเลียนมาจากที่ไกลๆ โชคดีที่
 สัญญาณที่ใช้ในเวลาเกิดเหตุฉุกเฉินได้ไปถึงแล้ว

“เกิดอะไรขึ้นครับ”

แทนที่จะอธิบายสถานการณ์ให้ลูกน้องฟัง คัลเลียนส่งตัว
 เดมอนที่เขาแบกไว้และออกคำสั่งที่จำเป็นเท่านั้น

“ติดต่อซัลวาทอร์ เขาบาดเจ็บที่ศีรษะ รีบพาไปพบหมอจะ
 ได้รักษาเลย”

จากนั้นเขาก็หันกลับมาด้วยสายตาเย็นชา

“พวกนายตามฉันมา ฉันเจอที่ที่คนนอกريتอยู่แล้ว”

ตอนนี้เขาคิดที่จะกลับไปยังถ้ำของคนนอกريتเพื่อ
 ช่วยเหลือยูริ แน่นอนว่าเธอหนีออกจากที่นั่นไปเพียงลำพังแล้ว

“นี่มันอะไรอีกเนี่ย”

และในช่วงเวลานั้น ราคิอัสตัวจริงก็มาถึงที่ที่คัลเลียนเริ่ม มุ่งหน้าไปอีกครั้ง

“ทำไมที่นี้ถึงทุเรศแบบนี้ล่ะ”

“พะ...ผมก็ไม่ทราบ...”

ราคิอัสขมวดคิ้วเมื่อเห็นอาคารที่มองเห็นแต่ไกล ลูกน้องที่ถูกราคิอัสลากมาให้นำทางนั้นก็ถูกจับหลังคอ ดวงตาเบิกกว้าง และพูดตะกุกตะกัก เขาเองก็ไม่คิดว่าอาคารหลังนี้จะมีสภาพ ย่ำแย่เช่นนี้

‘ดูตรงนั้นสิ และอย่างกับผึ้งแตกรัง’

แมลงในหัวก็ส่งเสียงไม่พอใจด้วย ในสายตาราคิอัส อาคารที่อยู่ตรงหน้าเขานั้นดูเหมือนจอมปลวกที่ถูกน้ำท่วม พัดพาไป เขาจึงเข้าใจสิ่งที่แมลงในหัวพูดได้ แต่แทนที่ราคิอัส จะเห็นด้วยกับคำพูดต่อมา เขากลับหัวเราะ

‘แต่มันเจ็บมากเลยนะ ไม่ใช่รู้ว่านายมาเลย์รีบแผ่นแนบ ไปแล้ว’

‘จะเป็นไปได้ยังไง’

‘เอ๋? นี่... นายหมายความว่ายังไง ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าทำเหมือนฉันเป็นไอ้โง่!’

ราคิอัสไม่สนใจเสียงดังนำรำคาญและเดินต่อ รอยยิ้มบิดเบี้ยวปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขาในขณะที่เขาโยนลูกน้องที่ถูกเขากำหลังคอและมุ่งหน้าไปที่อาคาร มิลเลียมเป็นคนบ้าคลั่งและมุ่งมั่นจะตามหาราคิอัสเพื่อฆ่าเขา ดังนั้น ถ้ามิลเลียมได้ยินว่าราคิอัสกำลังมาทางนี้ ก็ไม่มีทางที่จะหนีไปแบบนี้

‘ถ้าอย่างนั้นก็ยังมียุทธวิธีหนึ่ง อาจจะเกี่ยวกับการที่ตึกกลายเป็นแบบนี้หรือเปล่า’

แต่ยิ่งเข้าไปใกล้อาคารมากขึ้น ราคิอัสก็รู้สึกถึงเดจาวูแปลกๆ พออยู่ตรงหน้าอาคาร ความรู้สึกนั้นก็ยิ่งรุนแรงขึ้น

‘เอ่อ? ราคิอัส นี่มัน...!’

แมลงในหัวคงรู้สึกแบบเดียวกันจึงตะโกนดังลั่นอยู่ในหัว ราคิอัสวางมือบนวัตถุสีขาวแข็งที่มีรูปร่างเหมือนอะไรบางอย่างกำลังหล่นไหลออกมาจากอาคาร แสงแดดเหนือคิระสะท้อนแสงเจิดจ้าแต่ก็ยังรู้สึกหนาว แต่สิ่งที่ปลายนิ้วของเขาสัมผัสได้คือความอบอุ่นที่ไม่หนาวและไม่ร้อน เมื่อมองแวบแรกดูเหมือนเป็นสายน้ำที่ไหลออกมาจากเขื่อนแล้วกลายเป็นน้ำแข็ง

แต่ในความเป็นจริง มันเป็นแค่บางอย่างคล้ายกับแท่งแหลมๆ บางๆ หลายร้อยหลายพันชิ้นที่ทำจากวัสดุแหลมคม และแข็งมารวมกันเพื่อให้ดูเหมือนกระแสน้ำ มันคล้ายกับสิ่งที่ราคิอัสเคยเห็นมาก่อน ไม่สิ มันยิ่งกว่าคำว่าคล้าย...

ราคิอัสเข้าไปในอาคารและในนั้นมีช่องว่างที่เหมือนว่ามีคนทำลายเส้นสีขาวที่เคยปิดกั้นทางเข้าทั้งหมด ราคิอัสจึงไม่จำเป็นต้องลงมือ ภายในอาคารว่างเปล่า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีใคร สิ่งที่ยาวทางเข้าออกได้กระจายไปทุกมุมของโถงทางเดินจนเต็มไปด้วยสีขาว

‘เฮือก อย่างเยอะเลย นี่มันดูคล้ายกับพลังของผู้หญิงเจ้าของบ้านคนนั้นเลยเนอะ’

แมลงในหัวพิมพ์ารวกับสับสน ราคิอัสทำหน้าผิวกว้างมองไปรอบๆ ภายในอาคารที่มีร่องรอยของความเสียหายหลงเหลืออยู่เกือบทุกที่ ร่องรอยที่เกิดจากวัตถุสีขาวกระจายไปทั่วทุกที่ แต่มีบางอย่างที่ไม่เป็นเช่นนั้น สายตาอันเย็นชาของราคิอัสมองลงไปที่คราบเลือดบนพื้น

สวบ!

“...!”

‘ราคิอัส!’

ในขณะนั้น ราคิอัสดยับร่างกายขณะที่เขารู้สึกถึงความรุนแรงที่มาจากด้านหลัง

โครม!

ทันทีที่ราคิอัสเปลี่ยนที่ยืน พลังอันแข็งแกร่งก็เข้ามาแทนที่เขาที่ยืนอยู่ เกิดเสียงดังทำให้แก้วหูสั่นและมีเมฆฝุ่นลอยขึ้นมาตรงหน้า ชิ้นส่วนสีขาวที่แตกออกเป็นชิ้นๆ ล่องแสงปะปนอยู่ในนั้น

ไม่ทันรู้สึกตัวเลยด้วยซ้ำ

ดวงตาของราคิอัสเฉียดคมขึ้น ทันทีที่เขาก้าวลงไปยืนบนวัตถุสีขาวที่ขวางพื้นตรงด้านหลังเขา ก็มีใครบางคนปรากฏตัวขึ้นจากในฝุ่น

“นี่กว่าหนีไปแล้ว ยังอยู่ที่นี้สินะ”

ราคิอัสหรีดตาลงขณะที่เขาได้ยินเสียงห่มดำของชายคนหนึ่ง สภาพของชายที่ปรากฏสู่สายตาของเขานั้นดูยุ่งเหยิง เลือดผ้าขาด ลุยเลอะฝุ่นสกปรก ยิ่งไปกว่านั้นยังมีคราบเลือดเประอยู่ทุกที่

เมื่อดูจากเลือดสีแดงที่ยังคงไหลจากหน้าผากถึงคางแล้ว เห็นได้ชัดว่าเขาได้รับบาดเจ็บเช่นกัน แต่ทว่าดวงตาที่เผยให้เห็นผ่านเส้นผมสีดำที่พันกันนั้นกำลังส่องประกายอย่างชัดเจน

‘ตกใจหมด ทำไมจู่ๆ ถึงโผล่ออกมาไม่ให้ลุ่มีให้เสียงกัน
โ๊ะะ ว่าแต่หน้าคู้่นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหนดมาก่อนเลย’

เสียงที่เต็มไปด้วยความสงสัยดังขึ้นในหัว ราคิอัสส่ายะยืม

“คัลเลียน ครีอกฟอร์ด”

ทันใดนั้น แผลงในหัวก็หายใจเข้าเหือกหนึ่งเมื่อได้ยินชื่อที่
กระซิบเบาๆ จากปากของเขา หน้าตาดูคู้่นเคยและคนที่ปรากฏ
ตัวตรงหน้าราคิอัสคือคัลเลียน ครีอกฟอร์ด วีรบุรุษแห่ง
ตะวันออกอย่างแน่นอน

‘หมอนี้่อีกแล้วหรอ’

เขายังรู้สึกได้อีกว่าด้านนอกมีคนอื่นกำลังเข้ามาใกล้อาคาร
อีกด้วย ดูท่าว่าคนที่ราคิอัสตามหาจะไม่กลับมาแล้ว และดู
เหมือนตรงหน้าจะเป็นคนของคัลเลียน ครีอกฟอร์ด ถ้าอย่างนั้น

...

‘คราวนี้มาให้หมดเลยดีไหม’

พลังงานสีแดงไหลออกมาจากปลายนิ้วของราคิอัส
คัลเลียนพุ่งเข้าหาราคิอัสอีกครั้ง

ชิบ!

ทันทีที่ราคิอัสเหวี่ยงมือ เลือดสีแดงก็ไหลไปในอากาศ เหมือนแค้นจริงๆ เขารู้สึกไม่ชอบคัลเลียน ครีอกฟอร์ดที่ทำหน้าหนึ่งตั้งแต่เจอกันครั้งที่แล้ว

“ฉันกำลังอารมณ์ไม่ดีเพราะหนูที่ฉันตามหาดันวิ่งหนีไปซะอย่างนั้น แกมาเป็นของเล่นแทนอย่างนั้นหรือ”

ราคิอัสยิ้มเยาะและโจมตีคัลเลียน แต่ในขณะนั้นเขากำลังคิดถึงเรื่องอื่นอยู่ ไม่มีทางที่วีรบุรุษแห่งตะวันออกจะสนใจมาเพราะรู้ว่าราคิอัสจะมาที่นี่ และสิ่งที่มาพร้อมกับเขาก็คือ...

‘ไอ้มิลเลียม สงสัยจะโดนจับได้ว่าแกกำลังทำอะไรโง่ๆ ลีนะ’

เขานึกถึงคำพูดของคัลเลียนตอนที่เห็นราคิอัสเมื่อครู

“นี่กว่าหนีไปแล้ว แต่ยังอยู่ที่นี้สินะ”

ถึงจะไม่รู้เรื่องแน่ชัดแต่ดูแล้วน่าจะเกิดการต่อสู้กันระหว่างสองคน และนั่นคือสาเหตุที่ตัวปลอมหนีไปเพื่อหลบคัลเลียน ครีอกฟอร์ด ราคิอัสยิ้มเยาะเย้ย คัลเลียนเข้าใจผิดว่าราคิอัสยิ้มเยาะใส่ตัวเองก็ยิ่งฮึกเหิมมากยิ่งขึ้น

“อย่ามามากวนโอ๊ย เมื่อกี้ฉันจัดการแกไม่ได้เพราะมีตัวประกันต่างหาก!”

ซึง!

คัลเลียนใช้ดาบที่ถืออยู่ฟาดฟันเส้นเลือดสีแดงที่แทรกทะลุเข้าผิวหนัง จากนั้นก็โจมตีราคิอัสอีกครั้ง และเขาก็เพิ่งรู้สึกตัวได้ว่าชายที่เขาเผชิญหน้าอยู่ไม่มีอาการบาดเจ็บใดๆ เลย คัลเลียนเบิกตากว้าง เห็นได้ชัดว่าเมื่อครู่ชายคนนี้ได้รับบาดเจ็บที่ใบหน้าและศีรษะ เขาฟื้นตัวในช่วงเวลาสั้นๆ ได้จริงหรือ

อันที่จริง คนคนนี้ก็ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นคนนอกกริต จึงไม่แปลกใจเลยที่เขาจะมีพรสวรรค์เช่นนี้

“ไม่รู้สินะ เมื่อก็อาจจะใช้แต่ตอนนี้นั่นไม่ใช่”

ในคราวนี้ ราคิอัสหัวเราะเยาะคัลเลียนจริง

“ลอร์ดครีอกฟอร์ด!”

“อย่าเข้ามา!”

คนที่เข้าไปในอาคารส่วนหนึ่งวิ่งไปทางราคิอัสและคัลเลียน คัลเลียนตะโกนห้ามพวกเขา ราคิอัสตัดสินใจปล่อยพวกลูกกระจอกที่สามารถจับเมื่อไรก็ได้ คงจะดีไม่น้อยหากทำให้วีรบุรุษแห่งตะวันออกดูน่าสมเพชต่อหน้าคนอื่นๆ

“ละ...ลอร์ดครีอกฟอร์ด...!”

เมื่อเวลาผ่านไปเล็กน้อย ไม่ว่าใครมองมาก็รู้ผลลัพธ์ระหว่างสองคนนี้ได้ชัดเจน ยิ่งพวกเขาปะทะกันมากเท่าไร คัลเลียนก็ยิ่งได้รับบาดเจ็บมากขึ้นเท่านั้น

ในทางกลับกัน ราคิอัสไม่มีรอยขีดข่วนแม้แต่รอย ราคิอัสลงมือกับคัลเลียนราวกับว่าเห็นเขาเป็นของเล่นโดยไม่ให้คัลเลียนเจ็บตัว คนที่วิ่งไปช่วยคัลเลียนก็ถูกราคิอัสโยนอัดกำแพงอย่างรวดเร็ว

“เหนื่อยแล้วหรือ นึกว่าจะเล่นได้ยาวนานกว่านี้ซะอีก ผิดหวังนะเนี่ย วิรุบุรุษแห่งตะวันออกไม่เห็นจะพิเศษเหมือนชื่อเลย”

เลือดหยดลงบนพื้นที่คัลเลียนยืนอยู่ ในไม่ช้า มันถูกเส้นสีแดงที่วนเวียนอยู่รอบตัวราคิอัสกลืนกินอย่างดุเดือดและกระจายพลังงานซึ่งเป็นกลางร้าย เส้นเลือดที่กลืนกินเลือดของคัลเลียนบิดตัวรุนแรงยิ่งกว่าเมื่อครู่ ราคิอัสรู้สึกหงุดหงิดเป็นอย่างมาก

นั่นมันยังไม่สาสมกับที่ไอ้สารเลวมิลเลียมใช้หน้าตาคนอื่นไปทำเรื่องน่ารังเกียจ แถมยังถูกจับได้เหมือนคนโกง

ราคิอัสรู้สึกโกรธมากที่ตัวปลอมเผ่นหนีไป เพียงเพราะไม่สามารถรับมือกับผู้ชายแห่งภาคตะวันออกผู้อ่อนแอคนนี้ได้อันที่จริงก่อนจะเจอกับราคิอัส คัลเลียนได้รับบาดเจ็บและอยู่ในสภาพที่ซบเซาลำบาก ดังนั้นก็ไม่ควรเรียกว่าคนอ่อนแอ แต่แน่นอนว่าราคิอัสไม่สนใจ

ในตอนนั้น คัลเลียนเลื่อนสายตาไปด้านข้าง ที่ที่เขาเหลือบมองไปคือพวกลูกน้องที่เพิ่งโผล่มาจากที่ไกลๆ

แต่ข้างๆ พวกเขา ไม่มีคนที่คัลเลียนสั่งให้ตามหาอยู่เลย พวกลูกน้องที่สบตา กับคัลเลียนส่ายหน้าที่ซีดเผือด คัลเลียนทำหน้าเครียด

“...แกทำอะไรคุณยูลิ”

“อะไร”

ในที่สุด เมื่อได้ยินชื่อที่ออกมาจากริมฝีปากที่เปื้อนเลือดของคัลเลียน มือของราคิอัสที่จางขึ้นก็หยุดลง

“ทำไมชื่อนั้นถึงออกมาจากปากแก”

สายตาที่จ้องมองคัลเลียนเปล่งแสงอันเยือกเย็นออกมา

“จะบอกว่ามันไม่ใช่เรื่องของฉันอีกแล้วอย่างนั้นหรือ”

คัลเลียนกัดฟันของเขาอย่างแรง สายตาของเขาเองก็เปล่งแสงเย็นชาไม่น้อยหน้าราคิอัส สิ่งที่คัลเลียนกำลังคิดในหัวก็คือภาพราคิอัสที่พายุรือออกไปจากย่านการค้าเมื่อไม่นานมานี้

“อย่าขวางทาง หลีกไป”

“คนนี้ เดี่ยวฉันรับผิดชอบพาไปที่ที่ปลอดภัยเอง”

“นายไปช่วยคนเจ็บคนอื่นๆ ที่อยู่ด้านใน ให้สัมผัสกับที่เป็นวิรบุรุษแห่งตะวันออกเถอะ”